

[Alfred Jensen.]

af forbrugsafgifterne ikke har været behandlet i udvalget. Jeg forstod ellers det ærede medlem hr. Oluf Pedersen sådan sidst, at han var tilhænger af, at noget sådant skete, men han beklagede, at der var lavet en overenskomst, hvorefter de 13 mill. kr. skulle indgå i statskassen, altså være en skat på toppen af de andre skatter. Nu forstod jeg også på den mundtlige beretning, der blev afgivet om udvalgsarbejdet, at i hvert fald regeringspartiet ikke mener, at man sådan uden videre kan se bort fra de 13 mill. kr. til statskassen, men at de skal tilvejebringes. Det vil altså sige, at man ikke dér er sindet at tage spørgsmålet op om en nedsættelse af forbrugsafgifterne med de 13 mill. kr.

Jeg tror imidlertid ikke, at det sidste ord er sagt i denne sag. Jeg tror, kravet vil blive rejst, og vi vil i hvert fald gøre vort til, at det bliver rejst, for skal der være nogen mening i, at grundskylden skal tjene til en omlægning af skattebyrden, så må det også kunne komme til udtryk ved den forøgelse af grundværdierne, som der her er tale om, og så er der ingen grund til at skyde løsningen af disse problemer længere ud end højest nødvendigt, og her kan man tage et første skridt. Jeg beklager, at man ikke har taget dette spørgsmål op til behandling. Jeg forstår udmærket, at der ikke ved denne lejlighed kan træffes nogen beslutning; men det havde været betryggende, om spørgsmålet havde været drøftet, og om man også havde taget stilling til, om man ville gå den vej, som jeg har talt for.

Det ændringsforslag, som er stillet af venstre og de konservative, løser jo ikke det problem, jeg har rejst: at grundskat-ternes forøgede provenu skal bruges til at lette byrden for den mindrebemidlede del af befolkningen. Det tager kun sigte på at skyde behandlingen af spørgsmålet et år ud i tiden, og det vil vel at mærke være til fordel for dem, der har rigeligt, og noget sådant har jeg ikke talt for. Derfor forekommer det mig, at dette ændringsforslag

ikke er tilfredsstillende, og når der så oven i købet fremsættes oplysning om, at administrationen vil blive overmåde stor og bekostelig, forekommer det os aldeles urimeligt at gennemføre et sådant forslag. Nu forstår jeg meget vel, at det ej heller har nogen chance for at blive vedtaget i tinget, og jeg kan sige, at den kommunistiske gruppe ikke agter at stemme for ændringsforslaget, selv om det kunne give en lettelse for en række grundejere. Vi vil afholde os fra at stemme om det, og det samme gælder det ændringsforslag, der er stillet af det ærede medlem hr. Oluf Pedersen.

Jeg skal indskrænke mig til disse bemærkninger og sige, at vi, som sagen ligger, foretrækker at stemme for regeringens lovforslag ved tredje behandling.

Finansministeren (Kampmann): Det lykkedes jo ikke, som jeg havde håbet efter første behandling af disse lovforslag, at samle bredere enighed omkring dem. Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen beklagede også dette, men kunne ikke nøjes med at beklage det, men fandt anledning til at give regeringen og socialdemokratiet og det radikale venstre skylden for, at man ikke nåede længere med forhandlingerne. Det synes jeg det ærede medlem skulle have holdt sig fra. Jeg synes i det hele taget, at en så ensidig fremstilling af, hvad der er sket i denne sag, ikke klæder det ærede medlem. Det ærede medlem sprang jo ganske over, at vi vel har haft op til en halv snes møder om dette spørgsmål, hvor det ikke har været muligt at få fat i, hvad venstre og de konservative egentlig ville. Efterhånden er det sådan, at der ikke er nogen grænse for, hvad man har villet foreslå, hvilke ændringsforslag man har villet stille, og hvad man i det hele taget har villet med hensyn til denne vurdering, og man har altså nu mulighed for at gå ud til vælgerne — og det er vel også det, der er tanken — og fortælle om de mange forskellige ting, der skulle have været gennemført. Men her ved lovforslagets anden be-